

GALLERI SEBASTIAN SCHILDT

Passions - lekar i lera. Pappa och dotter

Kennet Williamsson och Sunna Jonsdotter

14 oktober - 3 november 2017

I utställningen *Passions - Lekar i lera. Pappa och dotter* visar keramikerna Kennet Williamsson och Sunna Jonsdotter upp sin gemensamma passion för leran som material ur var sitt personligt perspektiv.

Kennet Williamsson är en av Sveriges främsta och mest välkända keramiker, eller krukmakare som han själv säger, med många års erfarenhet och utsökta verk bakom sig. Förutom sitt eget skapande har han också påverkat den yngre generationens keramiker i rollen som lärare och mentor på Capellagården.

Sunna Jonsdotter delar samma sensibla känsla för leran vilken hon utnyttjar i sina skulpturala och poetiska arbeten. Hon är också den som löpande drejar samtliga bruksföremål, tallrikar och servis till den gastronomiska restaurangen Oaxens krog i Stockholm.

I utställningen *Passions - Lekar i lera. Pappa och dotter* ställer Kennet Williamsson och Sunna Jonsdotter ut aldrig tidigare visade verk. Ett starkt möte mellan personligheter, generationer och uttryck med utgångspunkt i ett gemensamt material och en delad kärlek.

Kennet Williamsson om konsthantverket och att vara pappa:

Jag heter Kennet. Ända sen jag var 14 år har jag gjort saker i lera. Rädslan att hamna i kontors- eller industrislaveriet var stor. När jag upptäckte känslan av att ta upp en klump lera och forma till en skål eller en lergubbe förstod jag nog lite omedvetet att här skulle jag vara. Det skulle göra det möjligt att stanna kvar i mitt behov av att fantisera. Min passion för skapandet har blivit mitt sätt att berätta för och dela med mig till världen, av mitt sökande efter en poetisk medvetenhet, att försöka bestjäla tingen.

Jag har en dotter. Hon heter Sunna. Efter skilsmässan när hon var liten var vi mycket bara hon och jag. Pappa var fattig och Sunna berättar om knäckemackorna med ketchup när osten hade tagit slut. Jag har ofta funderat över sambandet mellan arv och miljö. Vad kommer först "hönan eller ägget"?

Sunna satt bredvid mig på drejskivan med ketchupmackan i handen och hade nog ganska tråkigt när pappa bara drejade och drejade. Jag tänker att den uppfostran vi med ambition ger våra barn ibland påverkar dem betydligt mindre än den uppfostran vi omedvetet överför.

Kanske hände det nåt där med Sunna? Min omedvetna påverkan, trots dom tråkiga timmarna med ketchupknäckemackan bredvid drejskivan, blev hon också lerkonstnär precis som jag. Hon ärvde min passion. Sunna har i mina ögon, som må vara subjektiva, en formmedvetenhet som är hennes egen. Passionen för leran däremot, är måhända ett arv från mig.

För en tid sedan var min gode vän och kollega Oiva Toikka hemma på besök. På köksbordet stod en av Sunnas eleganta vaser. Vem har gjort den?, frågade Oiva. Ja, men det är ju Sunna! Den är "perfekt" säger Oiva på finskbruten svenska.

Och nu för första gången ställer vi ut tillsammans i en utställning hos Sebastian Schildt. Utställningen namn blir på något sätt given PASSIONS - Lekar i lera, pappa och dotter!

Sunna Jonsdotter om konsthantverket och att vara dotter:

Som barn växte jag upp i en keramikverkstad. Vid 24 års ålder gav jag upp trotset och fångade leran. En stor del av mig hittade hem.

Jag är 6 år och springer runt i keramikverkstaden, pappa drejar kannor, på väg ut i sommargrönskan passerar jag ugnen, den är fortfarande varm efter nattens bränning, vi vaktade ugnen hela natten och sov mellan glasysäckar och lerpaket.

Väl ute på stentrappan tittar jag tillbaka in genom galleriet och ser en stig av leriga fotavtryck.

Mina avtryck har fortsatt att vara leriga och ett steg i taget lär jag mig om livet genom det jag formar. Nyfikenheten, lusten och passionen, kreativitetens känslomässiga sötma med energi och drivkraft får näring när jag tar i leran. Ett behov av att utforska nästa aspekt av att vara människa tränger på och så föds en idé inom mig, jag måste göra det här nu, jag bara måste! Själens obönhörliga sätt att tränga igenom bruset av allt det där, där ute och påminner mig om att allting är möjligt. Så sätter jag igång med något nytt och under arbetsprocessen väcks frågor till liv. Frågor som kräver svar och svar som ger insikter.